

(Fallefen) ansførte saamange. I den sidste Sætning i § 6 synes det mig, at Ordet „Hændehaver“ ikke rigtigt betegner, hvad der menes. Det er den Hændehaver, der har afgivet Beviset til en Modtager, altsaa til den virkelige Hændehaver; den, som her betegnes „Hændehaver“, er altsaa ikke mere Hændehaver. Det var forøvrigt kun en lille Sprogbemærkning, som ikke har saa Meget at sige. (En Stemme: Hvad skulde der da staae?) Der maatte staae „den foregaaende Hændehaver“ eller „Endosfenten“. Jeg veed ikke, om der er Tale om ved denne Paragraph at afgjøre, hvorledes der skal forholdes, dersom En, der var under Fallit, skulde have disponeret over Dplagsbeviset; der staaer, at Dplagsbeviset skal være Hændehaverens, tiltrods for at der er overgaaet Overdrageren thinglæste Forfølgninger. Under disse maatte Fallit vel ogsaa komme, og det synes mig dog betænkeligt, om den, der har modtaget et Beviis af En, der er under Fallit, virkelig skulde kunne vindicere sin Ret. Med Hensyn til § 7 er jeg i Mædsør af, hvad jeg sagde tidligere, utvivlsomt af den Formening, at, da det bør være en speciel Assurance, helst besørget under Dplagshusets Ansvar, som Varerne komme til at ligge under, bør ogsaa Assurancesummen, som godtgjøres, træde istedetfor Varerne ligeoverfor Hændehaveren af Dplagsbeviset; men der kunde vistnok være Tale om desuden at tilføje, at ogsaa Erstatning for Varernes Fortiis paa anden Maade burde tilkomme Hændehaveren af Beviset. Jeg kan nævne et saadant Tilfælde, som vi i Forfjor havde i Sylland. Hvor nemlig Varerne kunne være tabte ved Krigsskade, der maatte den Erstatning, som nu gives, dog utvivlsomt træde i samme Forhold som Assuranceerstatningen, og altsaa ogsaa komme Hændehaveren tilgode. Med Hensyn til § 8, som sætter Dplagsbeviset som stempelpligtigt lige med Vexler, maa jeg oprigtig tilstaae, at jeg ikke indseer, hvorfor Vexler — og hvilken Slags Vexler? — ere blevne ansæte som den rette Analogi. Naar jeg skulde betragte Dplagsbeviset med Hensyn til, hvad det lignede af andre Documenter, vil jeg sige, at det langt mere lignede Connossementet. Dplagsbeviset er et Beviis paalands for, at man har modtaget Andenmands Gods

i et vist Hverv, paa samme Maade, som man ved Connossement paa Søen tilkjendegiver, at man har modtaget Andenmands Gods, og dette er som bekendt stempelfrit. Jeg vil dog indrømme, at der kan være nogen Grund til at paalægge disse Dplagsbeviser en Stempelafgift, navnlig fordi det kunde tænke sig, at dersom Institutionen udvikler sig paa samme Maade som i fremmede Lande — nemlig ved ligesom at tjene som et Middel til at forøge en Mand's Contocourant eller Mellemregning med en Banquier —, kan det komme til, at det bliver det eneste Document, som der eksisterer mellem Parterne i dette Gjældsforhold, hvorved altsaa virkelig en Afgang i Stempelafgift paa Vexler kan tænkes. Men saa bliver det dog alligevel helbigere, at man sætter en Afgift pr. Stk. af disse Documenter, for at undgaae en Værdisættelse, og dersom der ikke fra andre Sider maatte være Noget til Hinder derfor, vilde jeg meget anbefale dette fremfor at sætte en Afgift efter Værbien. Med Hensyn til § 9 maa jeg tillade mig at sige, at naar der i 4de Stykke tales om, at det ved en Kjendelse af Formanden i Handelsretten skal kunne bestemmes, om Varer, for hvis Dplagsbeviser der er udstedt Mortificationsstævning, skulle kunne afhændes, da synes det mig, at den Mand, som har produceret saamegen Beviislighed for, at han er Eier af et bortkommet Dplagsbeviis, at Handelsretten har tilstaaet ham en Mortificationsstævning udstedt, bør have den efter min Formening mindre store Smøbekommen, at han kan fordrø Varerne afhændede, for at kunne benytte den mulig gunstige Conjunctur, selvfølgelig saaledes, at det Beløb, der udkommer ved Afhændelsen, forbliver som Depositum, der træder istedetfor Varerne, indtil Mortificationen virkelig er iværksat. Det kan virkelig være af en overordentlig stor Vigtighed ligeoverfor de saa ofte vexlende Conjuncturer, at en Afhændelse til en vis Tid finder Steb, og det synes mig, at den Mand, der har produceret saameget Beviis for at være Hændehaver, at han har kunnet faae Stævning udstedt, ogsaa maa have Ret til at kunne sige: Jeg ønsker den Conjunctur, som nu for Dieblikket er tilstede, benyttet til Realisationen af Varerne. Med Hensyn til § 10, hvor der er Tale om, at Varerne, naar 5 Aar ere forløbne,